

Indonesië 2011-2012

Deel 17

Standaard aanwezig is een label die je aan de deurknop kan hangen waarop staat harap dibersihkan (gaarne kamer schoonmaken).  
Probleem is wel dat die niet past op de deurknop, want die heeft de kamer niet. Wel aanwezig is een hangslot dat tussen twee ringen bevestigd kan worden.



Aan de binnenkant van de kamer hebben wij een palang pintu. Dat is een flinke balk waarmee de deur wordt gebarricadeerd.

We gebruiken geen van beide, want zelfs het nieuwe buitenslot is moeilijk open en dicht te krijgen.

Zo zout als vandaag hebben wij het nog niet gehad. Kucing, onze kat, denkt dat als wij triest naar de regen kijken, zij ook mag zeuren.

De bacon laat ze nu staan en eet alleen het roerei.

Ik kan mij niet naar de keuken begeven of naar ons terras of een smartelijk



gemiauw is het gevolg.

Omdat ik toch niets kan doen voldoe ik zoveel mogelijk aan haar wensen.

Prompt om 10.00 komt Gede. Hij heeft een spierwit broderieoverhemd aan. 'Gekocht op de pasar in Denpasar', zegt hij bescheiden.

Het drupt nog wat na, maar welgemoed gaan wij op stap.

Het reisdoel is Bedugul, Pura Ulun Danu Bratan. Gede brengt ons eerst naar Tabanan Ulun Danu een mooi aangelegd recreatiepark en botanische tuin. De



weg daar naartoe is prachtig met vele sawah's en omzoomd door palmbomen. De sawah's zijn in verschillende stadia en natuurlijk wordt er gestopt om foto's te

maken. Bij een enkele sawah zijn van die leuke pondoks waar de pamans kunnen uitrusten of eten. Wanneer de palmpitten worden geoogst, worden ze geperst tot palmolie.

In principe kunnen wij in het recreatiepark de hele dag doorbrengen, zo groot is het. Het terrein is heuvelachtig en de bezienswaardigheden van de aangelegde bloemperken zijn op een bord aangegeven. Als eerste bezoek ik de rozentuin die via een open tunnel te bereiken is. Wat een teleurstelling. De rozen bij ons thuis zijn mooier.

Voor sportieve luitjes is een kabelbaan die te bereiken is via een hoge trap. Dan zoeven ze gillend van plezier naar beneden.

Na een tijdje moet ik weer zo nodig en Peter wijst mij op een klein gebouw dat het toilet moet voorstellen. Direct komt een

oude paman als toiletoppasser. Natuurlijk betaal ik het luttele bedrag. Een klein



kind komt direct aangelopen om hem het geld afhandig te maken om er een ijsje voor te kopen.

In het midden van het park is een groot monument met beelden. Er is ook een cactustuin, maar ik heb niet de moed de weg omhoog te lopen. Het park wordt door Balinese families gebruikt om te picknicken en voor de kinderen zijn op diverse plaatsen grasvelden waar ze een balletje kunnen trappen.



Bij het verlaten van het park is er een markt waar vrouwen bezig zijn offergaven te maken. Er is van alles te koop, zoals fruit, offergaven, rozen en orchideeën.



Natuurlijk wil ik weten wat een durian kost, maar die is toch duurder dan elders.

We kunnen ook nog naar Candi Kuning, een watersportpark gaan. Die slaan we over.

Meer geïnteresseerd ben ik in Pura Ulun Dabu Bratan. We zijn in een ver verleden daar ooit eens geweest, ik meen in 1997. In die tijd waren er geen gebouwen bij de tempels en wij hebben, zittend in het gras, een mooi uitzicht op Pura Ulun Dabu Bratan. Er is een parkeerplaats en de weg naar het tempeltje heeft mooie looppaden.



Touringcars staan bij de ingang geparkeerd. Het betekent dat er veel

belangstelling is voor het tempeltje dat staat op twee eilandjes.

Op weg daarheen komen we vrouwen tegen die de offergaven op hun hoofd dragen. Vlakbij staat een wonderlijke stenen stupa met boeddha's.



We fotograferen beiden het tempeltje dat nog in authentieke staat is.

Soms is het even elkaar verdringen op de smalle paden die overigens keurig zijn aangelegd.

Door de gamelan muziek aangetrokken gaan we die richting uit. Er blijkt een ceremonie aan de gang te zijn. Eerst is het de beurt aan de mannen, daarna komen de vrouwen en kinderen.



Aan een man - die klaar is met de ceremonie - vraag ik waarvoor die wordt gehouden. 'Voor regenwater' zegt hij 'om onze rijst te laten bevoeien'. Hij bedoelt natuurlijk voor het hele jaar en een overvloedige oogst.



Het wordt een interessant gesprek. Hij ziet onmiddellijk dat ik een Indo ben. Geïnteresseerd vraagt hij of we in Holland ook rijst eten.

'Indonesië wordt hoe langer hoe droger,' vertelt hij. 'Soms zijn wij afhankelijk om rijst te importeren.

Waar we allemaal zijn geweest in Indonesië' is zijn volgende vraag. Ik som wat op. 'Oh', zegt hij, 'van hieruit kan je zo een ticket boeken naar Lombok (Mataram). En lust je Belanda echtgenoot ook rijst?'



Op de terugweg ben ik weg van de Belladonna. Een giftige plant. Daar

bloeit het in verschillende kleuren in de prachtige aanlegde parken.



Gede weet op de terugweg een goede eetgelegenheid. Het regent weer pijpenstelen en is het is best angstig om zo in de mist te rijden.

Het dienstpersoneel ontvangt ons met een payung. Er waait een frisse wind. Zelfs ik heb het koud. Ik laat het personeel Gede halen uit de auto. Ook

hij rilt van de kou. We zoeken een andere plaats op waar het wat minder waait. Bij mooi weer is het uitzicht magnifiek op de rijstvelden en omringende bergen. Wanneer de mist optrekt (en de regen) en is de top van de gunung Agung zichtbaar.

Voor het eerst neem ik tahoesoep. Heel



erg lekker. Ik bestel ook bajigur (gember thee). Ik krijg het er lekker warm van en bestel nog een pot thee. Daar moet ik wel even op wachten, maar het is de moeite waard. Het is een uitgebreid buffet met werkelijk van alles erop en eraan. Ik neem van alles wat en de borden worden onmiddellijk van tafel worden gehaald door het personeel. Zelfs de toetjes ontbreken niet.

Peter moet nog flappen tappen en Gede brengt ons naar het superdure gedeelte van Kuta, Seminyak Square. Ik koop behalve 1 fles wijn, water en voor onze kleinkinderen die leuke bloemspeldjes voor in het haar.

Wij moeten veel meer betalen dan ons lief is, want wat een verschil met de gewone winkels waar die maar rp. 3000,00 kosten i.p.v. rp. 20.000,00 p/stuk



Verder koop ik toch wat anti njamuk bakkar bij, want ook in Nederland kan die van pas komen. Voor Kucing koop ik kattenvoer. Dat is beter voor haar.

Ik krijg van Gede de Indonesische vlaggetjes en hij wil heel graag ons kennis laten maken met zijn echtgenote.



Met Gedé spreek ik af dat we nog, als afscheid, naar Jimbaran willen in de late avond.

We hebben nog steeds onze scooter en ik hoop dat we samen de buurt weer onveilig kunnen maken in de paar laatste dagen die wij in Bali zijn.

Wordt vervolgd.

Mila Boom-Schenkhuisen